

PUCHLA NIKOLETT

Foltok

Nesztelenül landolt. Krémes nedve a szőnyeg hófehér szálaiba ivódott. A gyermek felfigyelt a kilapult eperre. Illemtudó lurkóként ez idáig egy morzsaszemet se juttatott az asztal alá, így a látvány izgatottsággal vegyes lelkifurdalást keltett benne. Nyelt egy nagyot. Lehajolt. Ahogy elnézegette a baleset folytán keletkezett primitív műalkotást, tagjaiban gyermeki dac indult burjánzásnak. A drága, egyhangú szőnyeget mondhatni feldobta az az egy, oda nem illő folt.

Megismételte tettét. Újfent eper hullt a lába elé. Ez kissé éretlennek bizonyult, sértetlenül gurult a szemközti székhez. No, ez nem is olyan könnyű játék. Megtúrta a gyümölcstálat újabb eperszem után kutatva. Ezt már nem csupán leejtette, hanem erőnek erejével a padlóhoz vágta. Látni akarta a szétloccsanását. Hadd virítson rózsaként, hadd bontson édes-érett szirmokat a szőnyegminta indái nyomán! Virágáradatba kívánta vonni a már-már kellemetlen, steril tisztaságot, mely mint láthatatlan méhraj körbezsongta. Ifjonti lázadás volt ez, a harmatpöttyös eprek pedig hűséges gránátokként szegődtek az oldalára.

Résnyire tárult a kétszárnyú ajtó, az oroszlánfejes kopogtatóban megremegett a karika. Egy kormos arcú, kopott ruhájú gyermek hozta a tűzifát a kandalló mellé. Kimérten rakosgatta a hasábokat a kovácsolt vasállványba. Időnként megrezzent, ha bőrébe szálkák szaladtak, vagy vízhólyagja kifakadt. Mikor végzett, otthonosan tekintetét a vonagló lángokon felejtette. Megmelengette a látvány. Szívebben tartózkodott a kandalló meghitt fénysugarában, mint odakint a kertben vagy az üvegház fullasztó légkörében. A pirosposzsgás színek elemi vágyakozást gyújtottak a mellében. Lehunyta a szemét. Felidézte magában a kert terméseinek édes, étvágygerjesztő ízét. Párszor kacérkodott a gondolattal, hogy amikor senki sem látja, bekap egyet. Volt-nincs gyümölcs. Lemondóan megcsóválta fejét. Tisztában volt vele, hogy sosem lesz mersze a tettelegességig fokozni ábrándjait. Felállt a szőr a hátán, ha csak felvilágolt előtte a csősz morózus alakja, s annak eshetősége, mit megcselekedne vele, ha tolvajláson érné.

Térde zsibbadni kezdett, alighanem több időt vesztegetett el a kellesnél. Talán már kerestetik is a konyhából. Fogta a fahasábok összecsomózására szánt kendőt, a vállára dobta. Az ajtóhoz somfordált, ám a küszöb előtt megtorpant. Már beléptekor is felfigyelt az ismétlődő koppanásokra, melyek elütöttek a tűz ritmikátlan pattogásától. Ez idáig nem mert a zaj irányába nézni, ha csak tehetette, kerülte a

szemkontaktust. Hanem, mikor fél keze hozzáért a kopogtató hideg karikájához, győzedelmeskedett benne a kíváncsiság. Megfordult. Eleinte fel sem fogta, mit lát, olyan szürreálisnak tetszett a szituáció, amint az úrfi egyenként szedi ki az epret a tálból, hogy a szőnyegnek vágja a szemeket.

Lába gyökeret eresztett. Szeme kételkedve elkerekedett, majd opálösszá tompult. Holtan rogyott a padlóra, meghasadt szíve hamar feladta a küzdelmet.

Az úrfi felfigyelt a rabszolgagyermek rövid haláltusájára.

– Jé! Egy fekete folt a szőnyegen!

Sinkó István: Misztikus éjjeli táj (2021)